

Zarándokének: akkor énekelte Izráel, amikor Jeruzsálembe mentek Istent imádni. Isten elrendelt évente három ünnepet, amikor az egész nép együtt imádhatta Őt. Ugyanakkor azt akarja, hogy ez az imádat a szívünkben legyen, mégpedig állandóan. „Eljő az óra... amikor az igazi imádók Lélekben és igazságban imádják az Atyát.” (Jn 4,23) Az Ószövetség idejében ez még nem jött el: ahhoz, hogy eljöjjön, előbb Krisztusnak kellett eljönnie, megváltania minket, elküldenie „az igazság Lelkét... nálatok lakik, bennetek lesz” (Jn 14,17)

„Mikor visszahozta az Úr Sion foglyait” – Sion „Dávid városa” (2Sám 5,7; 1Kir 8,1). Az, a hely, ahol az Üdvözítő született (Lk 2,11). Sion foglyai: az Úr népe, akiket az Üdvözítő szabadít meg a bűneikből. A babiloni fogság, amire a zsoltárt éneklő zarándokok gondolhattak, ahonnan visszahozta őket az Úr, ennek az előképe. Amikor a zsoltárt írták, Izráel mint ország még nem volt szabad, idegen hatalmak alá tartozott, de már ott lehettek a saját földjükön, állt a templom, ahova zarándokolni lehetett, ahol Istent imádhatták. Ezt ők már szabadulásnak látták. Úgy, mint mi: az Úr minket is „visszahozott”, hogy imádhassuk Őt – Lélekben és igazságban. Ezért mi is szabadságnak éljük meg, hogy imádhadjuk Istent. És az, hogy imádhadjuk, nem függ attól, hogy a világ megengedi-e. Lehet Istent imádni üldözés alatt is. Szolgálni, bizonyosságot tenni is lehet, szabadon attól, hogy mit kapunk ezért a környezetünkől.

Minket is fogságból hozott vissza az Úr. A bűn szolgálói voltunk, de a Fiú megszabadított minket (Jn 8,34.36). Mi is örültünk ennek, és ha a „pogányok” (a hitetlenek, a világ) is el tudták mondani rólunk, hogy „hatalmas dolgot tett velünk az Úr”, akkor ezzel Isten elérte célját bennünk: azt, hogy az Ő munkáját lássák, Őt dicsérjék, Őbenne higgyenek mások is.

„Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat”: ez a hívő ember „természetes”, az új természetéből fakadó kívánsága. „A *mi* foglyainkat”: akik hozzánk tartoznak, akiket szeretünk, akiknek látjuk az életét, látjuk, hogy még nem szabadok. A Babilonból hazatért foglyok azokra gondolhattak, akik nem jöttek haza. Hazajöhettek volna, de nem vállalták az utat, a kényelmesebb életet választották. Ők ennek a foglyai. „Mint patakokat a déli földön”: ott a legtöbb vízfolyás nem volt állandó. Nem lehetett könnyen vízhez jutni. Nagy öröm volt, amikor egyszer csak folyni kezdett. Ilyen öröm lenne az is, ha azok, akik most még foglyok, egyszer csak megjelenének: látnánk, hogy már ők is ott vannak az Úrnál. – Akik Babilonban maradtak, azokkal nem volt kapcsolat, csak könyörögni lehetett értük. Nekünk is ez az első: azokért, akik velünk vannak és még nem az Úréi, könyörögnünk kell. Azért is, hogy mi úgy tudjunk bánni velük, szólani hozzájuk, hogy Krisztussal találkozzanak.

Vetnünk kell a magot. „A mag az Isten ígéje” (Lk 8,11), romolhatatlan mag, ami újjászül (1Pt 1,23). Nem mindenki kel ki, nem mindenki terem gyümölcsöt. Vannak, akik elutasítják, akármennyit hallják az ígét tőlünk is, másoktól is. Amilyen öröm az, ha elfogadják és megterem a gyümölcs, olyan szomorúság, ha nem. Könnyhullatással kell vetnünk, és nem feladnunk. De hinnünk kell, mert ezt is kijelentette az Úr, hogy nincs hiába, „nem tér vissza üresen” az Ő ígéje. Ha most nem látunk semmit, akkor is elvégez valamit, amit egyszer majd látni fogunk és dicsérni fogjuk Őt.

Visszahozott minket az Úr a fogságból: megszabadított a bűnből. El tudjuk mondani: „hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.” Közben könnyhullatással vetünk, mert látjuk a hitetlenséget, kapjuk a visszautasításokat, a támadásokat. De ha nem adjuk fel, ha hisszük, hogy a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban, akkor mi is viszünk majd „kévéket”: visszük elé mindazt, ami a mi magvetésünkől termett. Ha valakinek mondtunk egy ígét, és ezért ő tett egy lépést az Úr felé. Ha biztattunk egy testvért, hogy ne hátráljon meg. Ha valamiben, amit tettem,

vagy mondtam, nem én, hanem Jézus szólalhatott meg, és ezt meghallotta valaki. Ez mind ott lesz velünk, és Istent fogjuk dicsérni, mert ezt mind Ő cselekedte.

1Kor 15,58

Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.